

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

стан повного фізичного й соціального благополуччя. Це означає автоматичну можливість задоволеної та екологічно безпечної статевого життя, спроможність до відтворення (народженню дітей) і самостійного вирішення питань планування сім'ї. Передбачається право чоловіків і жінок на інформації і доступом до безпечним, ефективним, доступним за ціною та прийнятним методам регулювання народжуваності, не суперечить закону [5].

Соціальна підтримка сімей розроблена з метою утвердження духовно і фізично здорової, матеріально та соціально благополучної сім'ї, забезпечення виконання сім'єю основних функцій, надання якісної та комплексної соціальної допомоги сім'ям, дітям та молоді, які опинилися у складних життєвих обставинах, створення умов для вибору місцевими жителями позитивних життєвих орієнтирів та подолання кризових явищ, всебічного та гармонійного розвитку молодого покоління, розкриття його здібностей та творчого потенціалу, утвердження здорового способу життя.

Соціальна підтримка сімей, жінок, дітей та молоді як різновид соціальної роботи здійснюється мережею соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, які є сукупністю різнопрофільних установ, діяльність яких спрямована на відродження зруйнованих соціально-економічних, політичних, медико-екологічних, правових, психолого-педагогічних та інших умов, що забезпечують на сучасному рівні розвиток і виживання молоді, її повну самореалізацію.

Отже, сьогодні жінки складають більше половини населення України, і наша держава повинна зробити все можливе для поліпшення їх становища у суспільстві.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України із змінами і доповненнями, внесеними Законами України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, від 1 лютого 2011 року № 2952-VI- К.: ЮІ. – 2010. – 40 с.

2. Сімейний кодекс України: чинне законодавство із змінами і доповненнями на 4 жовтня 2011 року: (Відповідає офіц. текстові) – К.: Алерта; ЦУЛ, 2011.

3. Ромовська З.В. Сімейний кодекс України: Науково-практичний коментар. - 2-ге вид. перер. і допов. - К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2006. - 568 с.

4. С. Фурса. Шлюбний контракт у нотаріальному процесі // Право України. - 2002. - №5. - С. 54 - 57.

5. Загальна декларація прав людини. Прийнята третьою сесією Генеральної Асамблеї ООН, резолюція 217А (III) від 10.12.1948 р.

ДЕРЖАВНЕ ВТРУЧАННЯ У МЕТОДИ СІМЕЙНОГО ВИХОВАННЯ : ЗА І ПРОТИ

Мельник І. А.

*студентка II курсу юридичного факультету
Сумського державного університету*

Науковий керівник: Кобзєва Т. А.

*к.ю.н., доцент кафедри АППФЕБ юридичного факультету
Сумського державного університету*

Головною структурною одиницею суспільства, що закладає основи ціннісно-мотиваційної сфери особистості прийнято вважати сім'ю. І саме методи сімейного виховання визначають якою зросте дитина і яким буде суспільство. Однак правовий аспект сімейного виховання досліджений недостатньо, що визначає актуальність цієї

теми. Метою роботи є визначення меж втручання держави в сімейне виховання та визначення методів сімейного виховання в правовому полі.

З історії відомо, що стародавній світ в контексті сімейного виховання і цінності дітей характеризується зневагою до дитини. І лише у VIII ст. на території Європи з'являються правові документи, в яких містяться норми стосовно захисту прав дітей [1, с. 117]. Цей період можна вважати зародженням методів сімейного виховання.

Педагоги визначають, що методи сімейного виховання – це способи, за допомогою яких досягається виховна мета, здійснюється цілеспрямований педагогічний вплив батьків на свідомість і поведінку дітей.

У ч. 1 ст. 32 Конституції України записано, що ніхто не може зазнавати втручання в його особисте та сімейне життя. Проте ані вітчизняне ні зарубіжне законодавство не визначає методи сімейного виховання, залишаючи дане питання в колі регулювання педагогіки та психології. Однак наше законодавство встановлює кримінальну, адміністративну, цивільно та сімейно-правову відповідальності для батьків та осіб, що їх замінюють за правопорушення щодо дітей.

Оскільки діти це особлива категорія громадян, держава передбачає наявність органів і служб у справах дітей та спеціальних установ для дітей, на які покладається здійснення соціального захисту і профілактики правопорушень серед осіб, які не досягли вісімнадцятирічного віку. Перелік таких органів і служб, порядок їх діяльності та компетенція визначається Законом України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей». У світовій юридичній практиці таку систему органів об'єднують під поняття «ювенальної юстиції». Щоправда під цю категорію закордоном підпадають судові та правоохоронні органи, спеціалізовані державні органи, громадські організації, що здійснюють захист прав дітей, розглядають і вирішують справи про їх правопорушення, здійснюють подальшу реінтеграцію порушників у суспільство.

В Україні неодноразово підіймалися питання щодо впровадження інституту ювенальної юстиції, однак суспільство відповіло на таку пропозицію мітингом та масовим невдоволенням. Попри позитивні прогнози українських науковців та законодавців навіть зарубіжна практика свідчить, що цей інститут досить складний та специфічний.

Одними із найперших запровадили у своє законодавство інститут ювенальної юстиції США, Італія, Німеччина. Однак негативними наслідками у всіх країнах став зріст рівня злочинності серед дітей, рецидиви, а також мало місце примусове вилучення неповнолітнього з сім'ї на час з'ясування обставин. Так у США в результаті застосування ювенальної юстиції відбулось зростання злочинності серед дівчат: з 17,8% у 1985 р. до 35,1% у 2010-р. А у Італії, за останні десять років число вироків, пов'язаних з реальним позбавленням волі, зросла на 15%, а випадки судового прощення скоротилися на 8% [2].

Таким чином, в Україні законодавчо не визначається поняття та види методів сімейного виховання, проте у разі неналежного виконання обов'язків передбачає для батьків юридичну відповідальність і це спонукає батьків використовувати методи сімейного виховання у правовому полі. Також існує ряд спеціалізованих органів у справах дітей. Система цих органів у більшості розвинених держав світу входить до інституту ювенальної юстиції. Однак ще за рано говорить про можливість запозичення такого досвіду через неготовність суспільства до зміни ролі дитини та наявності негативних аспектів зарубіжного досвіду.

ЛИТЕРАТУРА:

1. Крашенникова Н.А. Древний мир и средние века. Т. 1 / Н.А. Крашенникова, О.А. Жидков // М.: Норма, 2009. – 720 с.
2. *Тревога!* Ювенальная юстиция / Под об. ред. С.С. Сулакина.- Электронный ресурс. – [Режим доступа]: <https://pravo33.files.wordpress.com/2012/12/yuvenalyust-indd.pdf>